

saafremt Virksomheden væsentlig tilsidesætter de givne Forskrifter (L. 1933 § 1, Stk. 4, sidste Punktum).

§ 2 indføjer efter Stk. 1 i 1933-Lovens § 2 et nyt Stykke af følgende Ordlyd: »Det er endvidere forbudt uden Bevilling for Betaling, hvad enten den udredes direkte eller indirekte, at tilbyde eller yde sin Mellemkomst ved Anvisning eller paa anden Maade ved Fremskaffelse af *Sygeplejehjælp* i Tilfælde, der ikke er omfattet af Bestemmelsen i § 7 i Lov Nr. 140 af 26. April 1933 om autoriserede Sygeplejersker.« I Tilslutning hertil vedtoges et Par Ændringer, som er Konsekvenser af denne nye Bestemmelse, der blev indsat i Landstinget paa Forslag af Socialministeren og med Tilslutning fra alle Sider.

Som Begrundelse for Bestemmelsen anføres i en Skrivelse fra Socialministeren til Landstingets Udvalg, at Ministeriet, umiddelbart forinden Forslaget var færdigbehandlet i det nedsatte Folketingsudvalg, havde modtaget forskellige Henvendelser, dels fra Centralarbejdsanvisningskontoret i København, dels fra Foreningen af Privatsygeplejersker i Danmark, hvori det henstilledes til Ministeriet at søge Loven om privat Arbejdsanvisning udvidet til ogsaa at omfatte Sygeplejevirkomhed, idet det fremhævedes, at de for Tiden eksisterende Sygeplejebureauer for at anvise Sygeplejersker Arbejde betinger sig en Godtgørelse af fra 6 pCt. til 25 pCt. af den Løn, som de paagældende Sygeplejersker erholder ved det anviste Arbejde. Efter Modtagelsen af disse Henvendelser optog Socialministeriet Spørgsmaalet om Inddragelse af Sygeplejevirkomhed under Loven om privat Arbejdsanvisning til Overvejelse, i hvilken Anledning der førtes Forhandlinger med Repræsentanter for Indenrigsministeriet, Sundhedsstyrelsen og Arbejdsdirektoratet samt med Repræsentanter for Dansk Sygeplejerraad og Foreningen af Privatsygeplejersker i Danmark.

Socialministeriet kom derved til den Opfattelse, at det var ønskeligt at faa tilvejebragt en Ordning, hvorefter Anvisning af Arbejde til Sygeplejersker kan finde Sted, uden at de paagældende som Vederlag for Anvisningen skal være nødt til at afgive en uforholdsmæssig Del af den ved det anviste Arbejde opnaaede Løn. Efter Ministeriets Opfattelse vilde imidlertid et fuldstændigt Forbud mod privat Anvisning af Arbejde til Sygeplejersker og en deraf følgende Overgang af al Anvisningsvirkomhed paa dette Omraade til de offentlige Anvisningskontorer ikke være ønskelig, *dels* fordi det i Medfør af Lov Nr. 140 af 26. April 1933 om autoriserede Sygeplejersker paahviler Sundhedsstyrelsen at føre Tilsyn